

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Tertius, Sive Exempla Divinae Irae, Per Opera Poenitentiae, Nobis
Leniendae - Per Quadagesimam Anno M. DC. XLVIII. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 5. Alberici crudelitas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48194](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48194)

debeant, ad stipites alligata viuentes, ac frustra fidem Dei hominumq; flebiliter implorantes, subiecto igne crematae sunt. Albericus ultimus, cui tam durum spectaculum morte ipsa acerbius atq; atrocius fuerat, postquam peccata sua ritè confessus est, ipso, ne loqui posset, ore occluso, pedibus ad equi caudam alligatis per tota castra sic tractus est, ut unusquisq; forcipibus bolum ex carnibus eius excerpserit. Quare probris ac tormentis ad satietatem inimicorum affectus, cum jam hominis speciem atque habitum exuisset, expirauit. Vi autem cadauera filiorum per castra populi cuiusq; diuisa; sic patris reliquia lupis ceterisq; feris deuoranda obiecta sunt, ac durum in primis humana conditionis exemplum, omnibus diuinam iustitiam intuentibus praeuerunt. Hac X. Kal. Septembris gesta sunt Anno 1200. Postridie tumultu populari concito, castrum S. Zenonis euersum, atq; inde Romanum quoque solo aquatum. Hic fuit exitus potentissima à Romano familia.

IV.

EX HVIVS
TRAGOEDIAE
MISER A BEL-
LI EXITIVM
POSSE AESTI-
MARE.

Math 10. 29.

V.

ALBERICI
CRVDELITAS.

Audiuistis tragœdiam? Hoc vnum vnus familiae malum fuit. Similia complura bellum illud Italiae peperit, cuius infelices fructus, supra tantum in genere recensui; nunc vel hoc exemplum particulare libuit addere, ut ex vngue leonem cognosceretis. An placet bellum? an bellum bellum est? An non ad tam atrocia mala auertenda grandem causam habuerunt Itali, ut per tot oppida & ciuitates, ac provincias, circuirent, Dei misericordiam; B. Dei patris patrociniū, magnis vocibus implorarent? seque ipsos tam acerbis verberationibus castigarent, atq; peccata sua confitenda diluendaque tot lachrymis censerent? Habuerunt utique sicut & nos, quibus eadem possunt contingere, & grauiora, quidquid enim vni euenit, potest euenire & alteri. Sed ne quis Deum iniustum, aut crudelem esse arbitretur, qui talia permittat, nemo putet talia permitti sine iustissima causa. Nonne duo passeret asse uenient: & vnus ex illis non cadet super terram sine patre vestro? Vestri autem capilli capitis omnes numerati sunt. Multis passeribus meliores sunt homines, quanto ergo minus illis tam crudelia inferentur, inscio, aut non permittente, vel immittente Deo? Audite igitur, quo modo se gesserit Albericus, aut qualis fuerit Icilius, & postea iudicate. cur illis tam atrocia mala sint immissa.

Albericus Taruisinos diuturna tyrannide afflixerat, fultus auctoritate & potentia fratris Icilini, Icilino igitur deleta, cum

se

se Taruisij parum tutum fore videret, in castrum illud S. Zenonis secessit. Antè vero quàm Tarnisio cederet, facinus omnium atrocissimum, atque immanitate planè barbarum perpetravit, quod Salimbenus illius aetatis aequalis memoria consecrauit. Quippe sensissimò odio aduersus Taruisinos accensus, viginti quinque ex urbis primoribus, quamuis nulla ab eis iniuria provocatus, arripuit, & suspendio foedissimo destinauit: ac mox XXX. nobiles mulieres illorum: aut matres, aut filias, aut sorores, aut uxores in forum produxit, atque in eorum conspectu vix se filij sui nothi rogatu ab earum amputandis naribus temperauit, pallus tamen usque ad ubera ita praefecit, ut etiam, quae velanda erant, turpissimè denudatis, ac subinde suspensis viris, eas sub patibulo transire, atque oribus suis tibias expirantium tangere compulit. demum auxilij ac consilij inopes trans amnem Silim traduxit, atque ibi vasta in solitudine dereliquit. Ille autem omni humano subsidio destituta, ac vix mentis compotes facta, postquam satis se ac fortunam suam muliebriter eluxerunt, pudendis parte vestium circa mammam contenta utcumque contactu, iter ad aestuarium XV. millibus passuum distans intenderunt. Quò ubi summis laboribus, per aspera & inculta loca iam die ad occasum inclinante, nudis afflictae pedibus peruenierunt, piscatorem, quem fortè prateruentem prospexerant, ad se lachrymarum plena vocarunt, atque ab illo auxilium ingeminatis fletibus poposcerunt. ille autem species esse daemonum, aut marina monstra aliquot arbitratus, primum expanit; deinde propius animo collecto accessit: ac dira illarum calamitate perspecta, misericordia tactus, eis se, quoad posset, affuturum ostendit; ac singulas exigua, quam habebat, cymba in breuem insulam, ubi sibi vile tugurium comparauerat, transiulit, atque ibi pro copia nocte comiter habuit. postridie verò prima luce maiore lembo impeditas, Venetias omnes deuexit, atque eis in D. Marci basilica constitutis, statim Octavianum Cardinalem Pontificum Lombardia legatum, qui tum Venetis erat, de nouo hoc atque inter pauca fortuna exempla memorando casu edocuit. Quo ille audito percussus extemplo ad eas peruenit, ac cibo suppeditari iussu, confestim populum uniuersum ad concionem vocauit; ut rem turpem quidem auditu, sed multò deformiorem aspectu cognosceret. Ita completo repente foro ex editiore loco seriem humani historiae oratione, quam potuit acerbissima demonstrauit, ac sub has verba mulieres, ita ut venerant, nudatas ac dehonestatas produxit.

Carol. Sigoni
lib. 19. de
regn. Italiae.

Quibus rebus vniversi pro ipsarum indignitate ac foeditate permosi, impugenti sublato clamore dicere coeperunt: Moriatur detestandus tyrannus, ac viuis cum vxore & liberis concremetur, & tota eius progenies extirpetur. Quibus ille vocibus excitatus subiecit: Praclare admodum dicitis, vestra enim oratio praecipue cum diuina Scriptura consentit, qua inquit, Non sit bonum impio, nec prolongentur dies eius, sed sicut vmbra transeant, quia non timet faciem Dei. Ego verò, quoniam tantum consensum, atque ardorem animorum vestrorum non nisi Dei voluntate excitatum existimo, auctoritate omnipotentis Dei & B.B. Apostolorum Petri & Pauli, & Legationis Apostolicae, qua fungor, crucem aduersus Albericum indico, ac plenam omnibus peccatorum remissionem indulgeo, qui vel ipsi contenderint, vel alios pro se miserint, vel quodcumque adiuumentum, ad hanc pestem è terris exterminandam attulerint. Indo matrona senatui commendatis, vrbe discessit. Ea res mirè vniuersam Marchiam ad ultimas pœnas de Alberico etiam expetendas accendit.

VI.
ALBERICO
MVLTO SIMI-
LES ESSE.
Matth. 7.2.

Quid mirum si illos accendit, ad quos pertinebat, eum & vos ista audientes accendat in indignationem? Et non putemus, Deum hominibus esse iustiorum? Non censeamus, summum Iudicem, ex officio, tales plectere poena talionis, ac paria paribus referre debere? qui palam antedixit: *In quo iudicio iudicaueritis, iudicabimini: & in qua mensura mensi fueritis, remetietur vobis.* Si enim homines tam malè tractant Deum in creaturis suis, ipsum scilicet Creatorem, qui in opere suo contumelia afficitur; quid ni Creator vicissim in illos vindicaret? Nemo mortalium, vel spoliatus, vel domo expulsus, vel filijs, parentibus, vxore, aut marito priuatus, vel qualicumque damno affectus, etiam fauociatus, etiam semianimis relictus, dicat Deum iniustum; ille omnia videt, ille æquissimas habet nos castigandi causas, quas si prœduritia cordis, aut mentis cœcitate non videamus, tamen diuinus oculus habet cognitissimas. Et vel idcirco nos plectit, vt oculos aperiamus, & videamus, nos meruisse, atque vbi deprehendimus, peccata nostra desleamus, atque ad frugem redeamus. Qua de causa optimi quique, vbi aliquid illis aduersi accidit, illico in se ipsos descendunt, & conscientiam suam interrogant, an non forsasse Deum ad iram prouocarint? Et profectò sæpe etiam venialia